

Հովհաննես Թումանյան

Ես սիրել եմ վարդը տըժգույն...

Ես սիրել եմ վարդը տըժգույն
Սիրուց տանջված այտերի,
Մեկամաղձոտ խաղաղությունն
Չույգ սևորակ աչքերի:

Ես պահել եմ սրտիս խորքում
Մի լուռ գաղտնիք սիրային,
Եվ այն երբե՛ք, ոչ մի երգում
Հայտնելու չեմ աշխարհին:

Բայց և պահել անկարող եմ,

Օ՛, դըժվար է համբերել,
Չասել՝ ինչով բախտավոր եմ,
Չասել՝ ինչպե՛ս եմ սիրել:

1892